

Були в мережі одночасно

КУПИТИ

Івона вперше стає керівницею проекту з розробки рекламного ролика для застосунку SendMe. Вона звикла тримати дистанцію та жити роботою, але вже пів року її вечори належать Stay — анонімному співрозмовнику, з яким дівчина дозволяє собі бути відвертішою, ніж у реальності. Усе змінюється в той момент, коли в команді з'являється Марк: нахабний, дратівливий і підозріло уважний до неї. Івона навіть не здогадується, що це і є той самий Stay, який вирішив познайомитися з нею поза екраном. Між чатами, офісним фліртом і робочим стресом Марк грає подвійну роль, а Івона балансує між кар'єрою та почуттями. Коли правда виходить назовні, їй доводиться вирішувати, чи готова вона обрати реальні стосунки замість безпечної гри в анонімність?

Метелик

У кабінеті така задуха, що під штанами по ногах стікає піт. Це точно вересень? Нервуюся, страшно. Було не надто вдалою ідеєю забити на сон і вранці залитися трьома порціями подвійного еспресо. Кава без молока пробуджувала виключно огидним смаком. Стою рівно, наскільки дозволяє легке похитування, і намагаюся фіксувати погляд на чомусь нерухомому.

Моя нова команда сидить за конференц-столом у центрі кабінету та глипає на мене зацікавленими й дещо зніяковілими поглядами. Не стримуюся та дивлюся на свій светр, бо відчуття, ніби вони розглядають мої соски.

— Тож, — повільно починаю, шурхаючи анкети, котрі на мій стіл поклала Ната. Вона для чогось їх роздрукувала, мабуть, для показовості. Сподіваюся, що зі стосом дійсно виглядаю як крута босиня, а не перелякана зайчиха. Ната так активно жестикулює, тицяючи мені великий палець із кінця кабінету, що таки почуваюся зайчиком на табуретці в садочку. — Мене звати Івона Євцька, можна просто Іва. Одразу перейдімо на «ти», буде простіше. Я керівниця цього проєкту. Сподіваюся, що ви вже ознайомилися з продуктом, який ми будемо рекламувати, і мені не треба зараз розкладати на пальцях для чого ми тут, — я б мала це зробити: і розжувати, і показати принади нашої роботи в дурнувятих піруетах, але мені так тривожно, що не можу дібрати правильних слів. Навряд чи треба грубіянити, але це якась бісова захисна реакція чи що? — Хоча наша команда й невелика, але наголошу — ми команда. Мусимо працювати злагоджено й оперативно. На все про все в нас два місяці. На дошці написано..

— Іво-бос, я перепрошую, — мене перебиває тоненький голос дівчати, якій на вигляд ледь виповнилося вісімнадцять. — А познайомимось ближче? У вас є корпоративні ігри абощо? Знаєте, у попередній компанії, де я....

— Дякую за пропозицію, — зупиняю потік її слів, бо в мене починає сіпатися око, і вона зиркає на мене, ніби я зробила щось істотно жорстоке. Розумію, що нечемно. Але будь-яка зміна вивченого сценарію першого

робочого дня погрожує провалити зустріч, тому я маю тримати темп. Відкашлююся та продовжую:

— На дошці qr-код робочого чату в месенджері. Додавайтеся та в повідомленнях пропишіть імена, прізвища й посади. Якщо застосунку нема — установіть. У чаті будемо обговорювати робочі питання. Файли ми зберігатимемо на приватному хмарному сховищі агенції. Сподіваюся, не треба пояснювати, що їх не можна поширювати. Задачі й дедлайни розписуватиму персонально кожному. Я на зв'язку двадцять чотири на сім. Але зловживати цим не треба, — чую збоку характерний кашель Нати, яка сигналізує, що я трохи перегиною палицю. Чорт. — У чаті дозволяється лаятися, жартувати, але не потрібно надсилати свої цвіркунчики та влаштовувати мемні баталії. Не чую дзенькоту мого телефона, швиденько!

Останнє кажу з легкою усмішкою, вкладаю в голос якнайбільше приязні. Добре, я зможу із цим упоратися та не скласти враження деспотичної керівниці, яку новачки вирішать прирізати одразу після початку роботи. Якось я неправильно налаштувала свій новий робочий образ.

Раніше я не була залучена до керівного процесу в рекламній агенції Studio Matilde. Зазвичай працювала асистенткою або дівчинкою «принеси-подай». Ніколи не жалілася на це, бо така робота дала змогу набратися досвіду, нахабства та, зрештою, стати на чолі цього проекту. Тому так, я трохи хвилююся... Я триндець як хвилююся! Настільки, що відчуваю, як от-от виблюю просто на анкети працівників.

Мій телефон дзенькає кілька разів. Хтось ліниво, хтось надміру жваво набирає у своїх мобільних текст. Перераховую повідомлення в робочому чаті.

— Народ, окрім мого повідомлення бачу лише три. Кого не вистачає? — чую гучне сьорбання в дальньому кутку кабінету. Кидаю погляд на Нату, яка задоволено смакує своїм гарбузовим лате. Кофеїн, мені треба ще трішки кофеїну! Погоджуся навіть на огидний, без молока.

Майже всі почали приязно озиратися сторонами, вимахуючи телефонами, наче випрошували похвалити за те, що впоралися.

— До-о-обре, давайте перекличку за ніками! Нато, почнімо з тебе. Нік «Такикіс». Ох... Командо, це наша менеджерка й моя асистентка. Наталія

Юнак, — чую багатозначне кахикання та на видиху (добре, що не закочую очі) додаю, — перепрошую. Вона моя права рука... самопроголошена.

Ната жваво махає та усміхається глянцеви́ми від стійкого блиску вустами. На диво, вона поводитьсь тихо, хоч їй це не зовсім властиво. Бо Ната гучна, яскрава, інколи надмірно імпульсивна. Моя краща подруга й та, яка мала бути на моєму місці. Але вона сидить разом із командою, а я стою на чолі. Чорт, я просто шалено хотіла займатися цим проєктом. А вона шалено ніла, що він їй нецікавий. Win-Win, вважаю. Ще й за це я купила їй дорогу сумку, хоча вона «активно» відмовлялася рівно дві хвилини.

Замість того щоб представитися, подруга показує на екран свого телефона, на якому світиться вхідний виклик. Що ж, потім усі й так дізнаються про її прекрасну величність. Роблю перекличку далі:

— Ден, — читаю нік у чаті. Він підіймає руку й підводиться.

За нього дуже топила Ната. Маю вагому підозру, що не лише через таланти. Хлопець дійсно дуже вродливий. І, очевидно, усвідомлює це, судячи з грайливої усмішки й надмірного підморгування решті дівчат. Одягнений у вільний чорний світшот поверх білої футболки й сірі вільні джинси. Зі стильною короткою стрижкою та великими навушниками на шії. Він обводить дівчат поглядом, ігноруючи хлопця, який сидить поряд із ним.

— Денис Немоловський, але всі кличуть Ден, — повільно промовляє приємним глибоким голосом.

— Тож, Ден... ти в нас сценарист-кадрувальник. Хм, а так і не скажеш, — прикушую язык, але він ловить цю фразу та здивовано дивиться на мене.

— Я працював на телебаченні, бос, — і хоч я не прошу, Ден продовжує. Прекрасно. — ..і був помічником сценариста на реаліті-шоу «Мамо, ми завели пса». Уже мав певний досвід роботи з проєктами, по типу нашого. Не підведу.

Він знову підморгує та сідає через декілька секунд суцільного мовчання і, очевидно, розчарування, що йому не аплодували. Що ж, я мала задоволення подивитися те шоу. Відстій. Я зависла на сім сезонів. Видихаю та продовжую читати чат:

— Камі де хевен. Кхм. «Соломія, але краще так не називати, бо я Соля», — процитувала повідомлення в чаті від дівчини, яка запропонувала корпоративні ігри. Переводжу погляд на світлі хвостики, вони смикаються, коли Соля поривається висловитися.

Я хороша керівниця. Я. Хороша. Керівниця. Аби ж фізіономія не видавала протилежного. Киваю, щоб вона таки сказала, що хотіла:

— Усім привітик! Ви прикольні, будемо тусити! — і це все.

— Ем, що ж... Привіт, Солю. Командо, це наша маркетологиня.

Усі синхронно привіталися з нею. Соля сіла на місце, цілковито задоволена своїм представленням.

Соломія Наріжна. Не схожа на фото з резюме, наповнене фразами на кшталт: «Захоплююся азійською культурою, косплеєм і фанатією від "Атаки титанів"». Там вона звичайнісінька брюнетка з довгим волоссям у світленькому кардигані. Трохи старша на вигляд, ніж зараз, з яскравим макіяжем, із котячими лінзами й вибіленим волоссям.

Наш відділ створює рекламний ролик для новенького застосунку — SendMe, який запустили в режимі бета-тесту пів року тому. Розробники гарантували, що він стане проривом серед месенджерів для знайомств. Про цей застосунок я дізналася випадково, уже й не згадаю, хто мені його показав. Установила програму. Кайфонула. А минулого місяця дізналася, що розробники оголосили тендер для рекламників. Тоді вмовила пані Матильду — власницю нашої агенції — подати заявку на той тендер. Ми виграли його. Звісно ж, бо я задовбала всіх, хто був залучений до підготовки пропозиції. Та, зрештою, випросила віддати саме мені під керівництво. Суть застосунку — пошук знайомств за інтересами. Це новий напрям для нас, бо здебільшого наші клієнти — косметичні компанії.

На платформі вже було зареєстровано більше тисячі користувачів. Один із них мені написав. І я вже як пів року залежна від листування з ним. Із чоловіком, якого ніколи не бачила, якщо не враховувати надісланих фото вилиць, губ, рук. SendMe наповнив минулі пів року низкою яскравих емоцій від віртуальних стосунків, свободою в спілкуванні й цілковитою впевненістю, що можу бути якою завгодно.

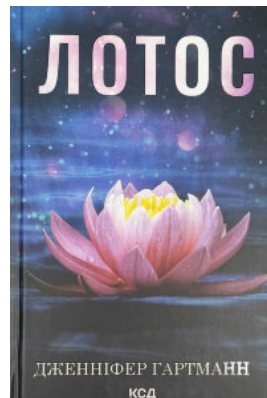
На мій телефон із тихим одинарним звуком приходять сповіщення.

Денис починає випитувати в Солі щодо її куртки, поки я залипаю в телефон. Здається, їх узагалі не бентежить те, що я зависаю на півслові й дивлюся в мобільний, цілковито ігноруючи все навколо. Заходжу в SendMe, й напружений мозок вдячно вимикається.

Рекомендована література

Остання гостя на весіллі

Лотос

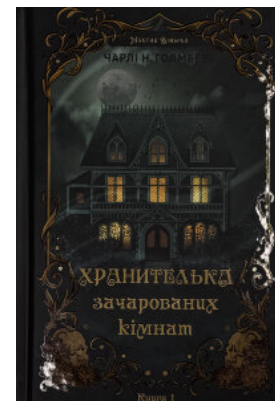
Ідени. Індіґо Рідж. Книга 1

Пожирач людей

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

Маєток Вімбрел. Книга 1. Хранителька зачарованих кімнат

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ